

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isandaan at Isa

Ang Sugo ng Tipan: Mula sa Pagpapadalisay hanggang sa Paglilinis

Jeff Pippenger

2024-02-29

Ang sanlinggo kung kailan pinagtibay ni Cristo ang tipan ay kumakatawan sa panahong mula sa Kanyang bautismo hanggang sa si Cristo, sa makalangit na santuwaryo, ay tumindig sa pagbato kay Esteban.

Ngunit siya, na puspos ng Espiritu Santo, ay matamang tumitig sa langit at nakita ang kaluwalhatian ng Diyos, at si Jesus na nakatayo sa kanang kamay ng Diyos; at sinabi niya, Masdan, nakikita kong nakabukas ang mga langit, at ang Anak ng Tao ay nakatayo sa kanang kamay ng Diyos. At sila'y sumigaw nang malakas, at tinakpan ang kanilang mga tainga, at buong pagkakaisa'y sumugod sa kaniya; at itinaboy siya palabas ng lungsod at binato siya; at inilapag ng mga saksi ang kanilang mga kasuutan sa paanan ng isang binata na ang pangalan ay Saulo. At binato nila si Esteban, na tumatawag sa Diyos at nagsasabi, Panginoong Jesus, tanggapin mo ang aking espiritu. At siya'y lumuhod at sumigaw nang malakas, Panginoon, huwag mong ibilang sa kanila ang kasalanang ito. At nang masabi niya ito, siya'y nahimlay. Gawa 7:55-60.

Nang binato si Esteban at tumindig si Miguel, umabot ang ebanghelyo sa mga Hentil, sapagkat hanggang sa panahong iyon ay limitado lamang sa mga Hudyo ang ebanghelyo.

Kung magkagayo'y sinabi ng anghel, "Pagtitibayin niya ang tipan sa marami sa loob ng isang sanlinggo [pitong taon]." Sa loob ng pitong taon matapos pumasok ang Tagapagligtas sa Kanyang ministeryo, ang ebanghelyo ay ipangangaral lalo na sa mga Hudyo; sa loob ng tatlo at kalahating taon sa pamamagitan mismo ni Cristo; at pagkatapos ay sa pamamagitan ng mga apostol. "Sa kalagitnaan ng sanlinggo ay ipatitigil Niya ang hain at ang handog." Daniel 9:27. Sa tagsibol ng A. D. 31, si Cristo, ang tunay na hain, ay inihandog sa Kalbaryo. Noon ay napunit sa dalawa ang tabing ng templo, na nagpapakita na ang kabanalan at kahalagahan ng serbisyong paghahain ay naalis na. Dumating na ang panahon upang tumigil ang makalupang hain at handog.

"Ang isang sanlinggo—pitong taon—ay nagwakas noong A.D. 34. Pagkatapos, sa pamamagitan ng pagbato kay Esteban, tuluyan nang tinatakan ng mga Judio ang kanilang pagtanggap sa ebanghelyo; ang mga alagad na nangalat dahil sa pag-uusig ay 'nagsiparoon sa lahat ng dako, ipinangangaral ang salita' (Gawa 8:4); at di-naglaon, si Saulo na tagapag-usig ay nagbalik-loob at naging si Pablo, ang apostol sa mga Hentil." *The Desire of Ages*, 233.

Noong taong 34, nagtapos ang sagradong sanlinggo (dalawang libo't limandaang dalawampung araw), at ang sinaunang Israel ay hiniwalayan ng Diyos; ganap nang nagsara ang kanilang panahon ng palugit. Sa puntong iyon, ang pagbabayad-parusa laban sa sinaunang Israel dahil sa pagtatakwil sa tipan at dahil sa pagpapapako sa krus ng Anak ng Diyos ay nasailalim sa ehekutibong paghatol ng Diyos. Ang Diyos, sa Kaniyang mapagtiis na awa, ay ipinagpaliban ang pagkawasak ng

Jerusalem hanggang sa pagkubkob at pagkawasak mula AD 66 hanggang AD 70.

Ang mga talata sa ikasiyam na kabanata ng Daniel, na nagtutukoy sa sanlinggong panahon kung kailan pinagtibay ni Cristo ang tipan, ay nagsasaad din na ang paganong Roma (ang prinsipe na darating) ay wawasak sa lungsod at sa santuario; ngunit ang Diyos, sa Kaniyang mahabang pagtitiis at kahabagan, ay pinahintulutan ang mga anak ng sinaunang Israel na magkaroon ng panahon upang marinig ang ebanghelyo at gumawa ng pasiya, gaya ng ginawa ng kanilang mga magulang, sa loob ng pitong-taóng panahon ng ministryo ni Cristo at ng mga alagad sa gitna nila.

Sa loob ng halos apatnapung taon matapos ipahayag mismo ni Cristo ang hatol ng kapahamakan sa Jerusalem, ipinagpaliban ng Panginoon ang Kaniyang mga paghatol sa lungsod at sa bansa. Kamangha-mangha ang mahabang pagtitimpi ng Diyos sa mga tumatanggi sa Kaniyang ebanghelyo at sa mga pumatay sa Kaniyang Anak. Ang talinghaga tungkol sa punong walang bunga ay kumakatawan sa pakikitungo ng Diyos sa bansang Judio. Ipinag-utos na: “Putulin mo ito; bakit pa nito sinasakop ang lupa?” (Lucas 13:7), ngunit dahil sa banal na awa, pinagkalooban pa ito ng munting palugit. Marami pa sa mga Judio ang hindi nakaaalam ng pagkatao at ng gawain ni Cristo. At ang mga anak ay hindi nakinabang sa mga pagkakataon, ni tumanggap ng liwanag, na itinakwil ng kanilang mga magulang. Sa pamamagitan ng pangangaral ng mga apostol at ng kanilang mga kasama, pasisilangin ng Diyos ang liwanag sa kanila; ipahihintulot sa kanila na makita kung paano natupad ang propesiya, hindi lamang sa kapanganakan at buhay ni Cristo, kundi sa Kaniyang kamatayan at muling pagkabuhay. Ang mga anak ay hindi hinatulan dahil sa mga kasalanan ng mga magulang; ngunit kapag, taglay ang kaalaman sa lahat ng liwanag na ibinigay sa kanilang mga magulang, itinakwil ng mga anak ang karagdang liwanag na ipinagkaloob sa kanila, sila’y naging kabahagi sa mga kasalanan ng mga magulang, at pinuspos nila ang takal ng kanilang kasamaan.

Ang mahabang pagtitiis ng Diyos sa Jerusalem ay pinagtibay lamang ang mga Hudyo sa kanilang matigas na kawalan ng pagsisisi. Sa kanilang pagkapoot at kalupitan laban sa mga alagad ni Jesus, tinanggihan nila ang huling alok ng habag. Pagkatapos ay binawi ng Diyos ang Kaniyang pag-iingat sa kanila at inalis Niya ang Kaniyang kapangyarihang pumipigil kay Satanas at sa kaniyang mga anghel, at ang bansa ay iniwang nasa ilalim ng pamamahala ng pinunong pinili nito. Ang mga anak nito’y hinamak ang biyaya ni Cristo, na sana’y nagbigay sa kanila ng kakayahang masupil ang kanilang masasamang bugso ng damdamin, at ngayo’y ang mga ito ang nanaig. Pinalagablab ni Satanas ang pinakamabangis at pinakababang-uri ng mga pita ng kaluluwa. Hindi na nangangatwiran ang mga tao; lampas na sila sa katwiran—pinamumunuan ng bugso at bulag na poot. Naging makasatanas sila sa kanilang kalupitan. Sa sambahayan at sa bansa, sa pinakamataas at sa pinakamababang uri ng lipunan, umiral ang hinala, inggit, poot, alitan, paghihimagsik, pagpaslang. Walang katiwasayan saanman. Nagkanulo ang magkakaibigan at magkakamag-anak sa isa’t isa. Pinatay ng mga magulang ang kanilang mga anak, at ng mga anak ang kanilang mga magulang. Ang mga pinuno ng bayan ay wala nang kapangyarihang mapamahalaan ang kanilang sarili. Ang hindi napipigilang mga bugso ng damdamin ang gumawa sa kanila bilang mga mapaniil. Tinanggap ng mga Hudyo ang huwad na patotoo upang hatulan ang walang-salang Anak ng Diyos. Ngayo’y ginawang walang kasiguruhan ng mga huwad na paratang ang kanilang sariling

buhay. Sa pamamagitan ng kanilang mga gawa, malaon na nilang sinasabi: “Ipaalis ang Banal ng Israel sa harap namin.” Isaias 30:11. At ngayo’y ipinagkaloob ang kanilang nais. Hindi na sila nababagabag ng pagkatakot sa Diyos. Si Satanas ang namumuno sa bansa, at ang pinakamataas na mga awtoridad sibil at panrelihiyon ay nasa kaniyang kapangyarihan. Ang Dakilang Labanan, 27, 28.

Bilang Sugo ng Tipan, si Kristo ay unang nakitungo lamang sa mga Hudyo. Noong taong 34, sa pagbabato kay Esteban, ang ebanghelyo ay tumungo naman sa mga Hentil, at dumating ang panahon ng pagpapatupad ng hatol ng Diyos, bagaman sa Kanyang kahabagan ay ipinagpaliban ng Diyos ang sandaling iyon nang humigit-kumulang apatnapung taon.

Bilang Sugo ng Tipan, bilang katuparan ng Malakias kabanata tatlo, nilinis ni Cristo ang templo nang makalawa. Ginawa Niya ito sa isang panahong bukod na itinangi para sa bayang tipan na noon ay pinalalampasan at hinihiwalayan, at gayundin para sa magiging bagong bayang hinirang. Nang matapos ang panahong iyon, nagsimula ang panahon ng pagpapatupad ng hatol ng Diyos. Si Juan Bautista ang sugo na naghanda ng daan para sa gawain ni Cristo ng pagbabangon ng isang bagong bayang hinirang na Kaniyang papasukin sa tipan.

Ang dalawang paglilinis ng templo ay mga aral sa pamamagitan ng halimbawa na nagpapakilala sa gawain ni Cristo ng paglilinis ng templo ng kaluluwa. Kapag ang Sugo ng Tipan ay biglang dumarating sa ikatlong kabanata ng Malakias, Kanyang dinadalisay at nililinis ang mga anak ni Levi, upang sila’y makapaghandog, gaya noong mga unang araw.

Ngunit sino ang makatatagal sa araw ng kaniyang pagparito? At sino ang makatindig sa kaniyang pagpapakita? Sapagkat siya’y gaya ng apoy ng tagapagdalisyay, at gaya ng sabon ng mga tagapagpaputi. At siya’y uupo bilang tagapagdalisyay at tagapaglinis ng pilak; at kaniyang dadalisayin ang mga anak ni Levi, at lilinisin sila gaya ng pagdadalisay sa ginto at pilak, upang makapaghandog sila sa Panginoon ng handog sa katuwiran. Kung magkagayo’y ang handog ng Juda at Jerusalem ay magiging kaaya-aya sa Panginoon, gaya ng mga araw nang una, at gaya ng mga unang taon. Malakias 3:2-3.

Ang Malakias kabanata tatlo at ang dalawang paglilinis ng Templo ay kumakatawan sa kasakdalan ng pananampalataya ng mga anak ni Levi, na isinasakatuparan ng Sugo ng Tipan. Ang kasakdalan ng pananampalataya ng mga anak ni Levi ay kinakatawan ng pagdalisyay ng ginto.

Sa lahat ng may anumang impluwensiya sa sanatoryo ay dapat magkaroon ng pag-aayon sa kalooban ng Diyos, pagpapakumbaba ng sarili, at pagbubukas ng puso sa mahalagang impluwensiya ng Espiritu ni Cristo. Ang gintong sinubok sa apoy ay kumakatawan sa pag-ibig at pananampalataya. Marami ang halos salat sa pag-ibig. Binubulag ng kasapatan sa sarili ang kanilang mga mata sa kanilang malaking pangangailangan. May lubos na pangangailangan ng araw-araw na pagbabalik-loob sa Diyos, isang bago, malalim, at araw-araw na karanasan sa buhay panrelihiyon. Mga Patotoo, tomo 4, 558.

Kabanata tatlo ng Malakias at ang dalawang paglilinis ng templo ay kumakatawan sa kasakdalan ng pag-unawa hinggil sa paglago ng kaalaman sa hanay ng mga pantas, na sila ang mga anak ni Levi, na isinasakatuparan ng Sugo ng Tipan. Ang kasakdalan ng mga anak ni Levi ay kinakatawan

ng pagdadalisay ng pilak.

Ang mga salita ng Panginoon ay mga salitang dalisay; tulad ng pilak na sinusubok sa isang pugon na yari sa lupa, na pinadalisay nang makapito. Awit 12:6.

Ang Sugo ng Tipan ay padadalisayin ang mga anak ni Levi na gaya ng pilak at ginto. Ang Salita ng Diyos ang siyang nagpapadalisay, sapagkat ang pagpapadalisay ay ang pag-aaring-ganap at ang pagpapakabanal.

Pakabanalin mo sila sa pamamagitan ng Iyong katotohanan: ang Iyong salita ay katotohanan. Juan 17:17.

Si Juan Bautista ang sugo na naghanda ng daan para sa Sugo ng Tipan sa unang katuparan ng ikatlong kabanata ng Malakias, at may apat na bahagi ang kaniyang mensahe hinggil doon. Kasama sa kaniyang gawain ang pagtukoy sa gawaing pagdadalisay na isasakatuparan ng Sugo ng Tipan, at na ang gawaing pagdadalisay na naisakatuparan ay inilarawan bilang isang kilos ng pagwawalis sa giikan. Tinukoy niya na ang dating bayang hinirang ay noon ay pinalalagpasan na. Iniharap din niya sa bayan ng Diyos ang mensaheng Laodiceano, at sa gayon ay ipinakita niya sa kanila ang kanilang mga kasalanan at ang mga kasalanan ng kanilang mga magulang. Inilagay niya ang lahat ng mga katotohanang ito sa balangkas ng “galit na darating.” Ang gawain ng sugong naghanda ng daan ay kumakatawan sa gawaing isinagawa ng isang hindi kailanman tumanggap ng edukasyon sa sistemang pang-edukasyon ng bayang pinalalagpasan.

Sa katauhan ni Juan Bautista, itinindig ng Panginoon para sa Kaniyang sarili ang isang sugo upang ihanda ang daan ng Panginoon. Siya’y magdadala sa sanlibutan ng di-natitinag na patotoo sa pagsaway at pagkondena sa kasalanan. Si Lucas, sa paghayag ng kaniyang misyon at gawain, ay nagsabi, “At siya’y mauuna sa Kaniya sa espiritu at kapangyarihan ni Elias, upang ibaling ang mga puso ng mga ama tungo sa mga anak, at ang mga suwail tungo sa karunungan ng mga matuwid; upang ihanda para sa Panginoon ang isang bayang nakahanda” (Lucas 1:17).

Marami sa mga Fariseo at mga Saduceo ang pumaroon sa bautismo ni Juan, at sa kanila’y sinabi niya, “Kayong lahi ng mga ulupong, sino ang nagbabala sa inyo upang tumakas sa darating na poot? Kaya’t magbunga kayo ng mga bungang nararapat sa pagsisisi; at huwag ninyong sabihing sa inyong sarili, ‘Si Abraham ang aming ama’; sapagkat sinasabi ko sa inyo, na kaya ng Diyos na mula sa mga batong ito ay magbangon ng mga anak kay Abraham. At ngayon man, ang palakol ay nakalapat na sa ugat ng mga punongkahoy; kaya’t bawat punongkahoy na hindi nagbubunga ng mabuting bunga ay pinuputol at inihahagis sa apoy. Ako nga ay nagbabautismo sa inyo sa tubig tungo sa pagsisisi; ngunit ang dumarating na kasunod ko ay higit na makapangyarihan kaysa sa akin, na hindi ako karapat-dapat magdala ng Kanyang mga panyapak; Siya’y magbabautismo sa inyo sa Espiritu Santo at sa apoy; nasa Kanyang kamay ang kalaykay, at lubusang lilinin Niya ang Kanyang giikan, at titipunin Niya ang Kanyang trigo sa kamalig; ngunit susunugin Niya ang ipa sa apoy na hindi mapapatay” (Mateo 3:7-12).

Ang tinig ni Juan ay ipinailanlang na parang pakakak. Ang atas sa kanya ay: “Ipakilala mo sa Aking bayan ang kanilang pagsalangsang, at sa bahay ni Jacob ang kanilang mga kasalanan” (Isaias 58:1). Wala siyang tinamong pagtuturong pantao. Ang Diyos at ang kalikasan ang naging mga guro niya. Ngunit kailangan ang isang maghahanda ng daan sa harap ni Cristo, isang may sapat na katapangan upang iparinig ang kanyang tinig gaya ng mga propeta noong una, na tumatawag sa bayang napariwara tungo sa pagsisisi. Selected Messages, aklat 2, 147, 148.

Si William Miller ang ikalawang sugo na naghanda ng daan para sa Sugo ng Tipan, at ang katauhan at gawain ni Miller ay nauna nang inilarawan bilang tipo sa katauhan ni Juan Bautista.

Libu-libo ang inakay upang yakapin ang katotohanang ipinangaral ni William Miller, at may mga lingkod ng Diyos na itinindig sa espiritu at kapangyarihan ni Elias upang ipahayag ang mensahe. Gaya ni Juan, ang tagapagpauna ni Jesus, ang mga nangaral ng taimtim na mensaheng ito ay naramdaman nilang napilitang ilagay ang palakol sa ugat ng punongkahoy at tawagin ang mga tao na mamunga ng mga bungang karapat-dapat sa pagsisisi. Early Writings, 233.

Ang mga Judiong mapagdahilan at mapagtalo sa kapanahunan ni Cristo ay naakay na ilagak ang kanilang pagtitiwala sa isang huwad na mensaheng tungkol sa Mesiyas. Ang "Mesiyas" ay ang katumbas na salitang Hebreo ng salitang Griyego na "Christ", na ang kahulugan ay "pinahiran".

Ang salitang sinugo ng Diyos sa mga anak ni Israel, na naghahayag ng kapayapaan sa pamamagitan ni Jesucristo (siya ang Panginoon ng lahat:), ang salitang iyon, sinasabi ko, ay inyong nalalaman, na ipinahayag sa buong Judea, at nagsimula sa Galilea, pagkatapos ng bautismong ipinangaral ni Juan; kung paanong pinahiran ng Diyos si Jesus na taga-Nazaret ng Espiritu Santo at ng kapangyarihan: na lumibot na gumagawa ng mabuti, at nagpapagaling sa lahat ng mga pinahihirapan ng diyablo; sapagkat kasama niya ang Diyos. Mga Gawa 10:36-38.

Kapwa ang “mesiyas” at ang “Cristo” ay nangangahulugang “ang pinahiran.” Si Cristo ay pinahiran sa Kanyang bautismo, kaya, sa mahigpit na pakahulugan, hindi pa Siya ang Mesiyas o ang Cristo hanggang sa Kanyang bautismo. Ang Kanyang bautismo ay propetikong umaayon sa pagbaba ng anghel sa Apocalipsis kabanata sampu, na bumaba noong Agosto 11, 1840, at umaayon din sa pagbaba ng makapangyarihang anghel ng Apocalipsis kabanata labing-walo, na bumaba noong Setyembre 11, 2001. Ang tatlong palatandaang propetiko ay nagtutukoy sa pagpapakita ng Espiritu Santo sa huling ulan.

Ang mga Judiong mapagtalo ay nanangan sa isang maling pagkaunawa, isang huwad na mensaheng propetiko na ang Mesiyas ay magtatatag ng isang literal na makalupang kaharian kung saan ang bansang Israel ang mamamahala sa sanlibutan. Ito’y isang huwad na mensahe na nangako ng "kapayapaan at kasaganaan".

Ang mensahe ni William Miller ay may dalawang pangunahing elemento. Ang una ay ang paglalapat ng mga propesiya ng panahon na tumutukoy sa paglilinis ng santuwaryo, at ang ikalawa ay ang kanyang pagtanggap sa Katolikong pagpapakahulugan ng sanlibong-taong milenyo na karaniwang pinaniniwalaan ng mga Protestante. Ang gayong maling pananaw sa milenyo, na

itinuturing na sanlibong taon ng kapayapaan at kasaganaan, ay naisalalarawan na ng maling pananaw tungkol sa kaharian ng Mesiyas na pinanghahawakan ng mga mapagtalong Hudyo.

Yaong dalawang saksi ay tumutukoy sa isang huwad na mensahe ng huling ulan na nangangakong “kapayapaan at kasaganaan,” sa ikatlo at pangwakas na katuparan ng kasaysayan ng mensaherong naghahanda para sa Sugo ng Tipan na biglang darating sa Kanyang templo. Ang huwad na mensahe ng huling ulan na iyon ay tinukoy bilang isang mensaheng “kapayapaan at katiwasayan,” na salungat sa mensahe ni Juan Bautista, na nagsabing, “Ang bawat punongkahoy na hindi nagbubunga ng mabuti ay pinuputol at itinatapon sa apoy,” sa pagdating ng “darating na poot.” Iyon ay inilarawan din sa pagtukoy ni Miller na walang sanlibong taon ng kapayapaan, gaya ng itinuturo ng Katolisismo, sapagkat sa pagbabalik ng Panginoon lilipulin Niya ang daigdig sa kaningningan ng Kanyang pagdating.

At sa inyo na nagdaranas ng kapighatian, kapahingahan kasama namin, kapag mahahayag mula sa langit ang Panginoong Jesus na kasama ang kaniyang makapangyarihang mga anghel, sa naglalagablab na apoy, na maghihiganti sa mga hindi kumikilala sa Diyos at sa mga hindi tumatalima sa ebanghelyo ng ating Panginoong Jesucristo; na parurusahan ng walang hanggang pagkapuksa mula sa harapan ng Panginoon, at mula sa kaluwalhatian ng kaniyang kapangyarihan. 2 Tesalonica 1:7-9.

Ang unang dalawang sugo, na naghanda para sa Sugo ng Tipan upang makipagtipan sa isang bagong hinirang na bayan, ay nagpapakita na ang isang maling mensaheng “kapayapaan at katiwasayan” ng Huling Ulan, na binuo sa ikatlong salinlahi ng Laodiceang Adventismo, ay isinadya ni Satanas upang hadlangan ang Laodiceang Adventismo sa ikaapat na salinlahi sa pagkilala sa papel ng Islam, na kinakatawan sa ikatlong Kapahamakan.

Sa proseso ng paglilinis na ginaganap para sa mga kinakatawan ng mga anak ni Levi, ang darating pagkaraan ni Juan Bautista ay lubusang wawalisin at “dadalisayin” ang Kaniyang giikan, sa pamamagitan ng pamaypay na nasa Kaniyang kamay. Ang gawaing iyon ay isinasakatuparan sa pamamagitan ng Kaniyang Salita.

"Ang kaniyang kalaykay ay nasa kaniyang kamay, at kaniyang lubos na lilinis ang kaniyang giikan, at titipunin ang kaniyang trigo sa kamalig.' Mateo 3:12. Ito ay isa sa mga panahon ng pagdalisay. Sa pamamagitan ng mga salita ng katotohanan, ang ipa ay pinaghihiwalay sa trigo. Sapagkat sila ay lubhang palalo at nagtitiwala sa sariling katuwiran upang tumanggap ng saway, at labis na maibigin sa sanlibutan upang tanggapin ang isang buhay ng pagpapakumbaba, marami ang tumalikod kay Jesus. Marami pa rin ang gumagawa ng gayon. Sinusubok ang mga kaluluwa ngayon gaya ng mga alagad sa sinagoga sa Capernaum. Kapag ang katotohanan ay ipinakikintal sa puso, nakikita nila na ang kanilang mga buhay ay hindi naaayon sa kalooban ng Diyos. Nakikita nila ang pangangailangan ng ganap na pagbabago sa kanilang sarili; ngunit hindi sila nakahandang pasanin ang gawaing pagtatwa sa sarili. Kaya nagagalit sila kapag nahahayag ang kanilang mga kasalanan. Umalis silang natitiod, gaya ng pag-alis ng mga alagad kay Jesus, na nagbubulong-bulong, 'Ito'y mabigat na pananalita; sino ang makakarinig nito?'" The Desire of Ages, 392.

Ang mensahe ng huling ulan ay ang “pagtatalo” sa Habakuk kabanata dalawa, at ito ang mga salita ng katotohanan na naghihiwalay ng ipa sa trigo. Ang pagkakahiwalay na iyon ang paglilinis na ginaganap ng Sugo ng Tipan. Sa kasaysayan ng mga Millerita, ang mensahe ng Daniel kabanata walo, talatang labing-apat, ay nagbunga ng isang paglilinis nang una itong nabigo at nagdulot ng panahon ng pag-antala na tinutukoy sa Habakuk kabanata dalawa at ng talinghaga ng sampung dalaga sa Mateo kabanata dalawampu’t lima. Nang sa wakas ay natupad ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi noong ika-22 ng Oktubre, 1844, ito’y nagbunga ng lalo pang dakilang paglilinis. Noon nga, biglang dumating ang Sugo ng Tipan at sinimulan ang pangwakas na paglilinis at pagdadalisay. Ang kilusang nakaranas ng unang dalawa sa tatlong yugto ng pagdadalisay at paglilinis ay nabigo sa ikatlo at ipinadala sa ilang ng Laodicea noong 1863.

Sa kasaysayan ng mga Milerita, ang mga Protestante ay unang pinagdalisay sa pamamagitan ng salita ng katotohanan; pagkaraan, ang kilusan ng unang anghel ay pinagdalisay sa pagdating ng ikatlong mensahe ng pagsubok. Ngunit yaong mga naging tagapagtayo ng templong Milerita sa loob ng apatnapu’t anim na taon mula 1798 hanggang 1844 ay nabigo sa ikatlong pagsubok, na dumating noong ika-22 ng Oktubre, 1844, bagaman ganap nilang tinupad ang talinghaga ng sampung dalaga.

Marami sa mga lumabas upang salubungin ang Kasintahang Lalaki sa ilalim ng mga pabalita ng unang at ikalawang anghel ay tinanggihan ang ikatlo, ang huling pabalitang pagsubok na ibinigay sa sanlibutan, at gayon din ang magiging paninindigan kapag ibinigay ang huling panawagan.

Bawat detalye ng talinghagang ito ay dapat na masusing pag-aralan. Tayo ay kinakatawan alinman ng mga matatalinong dalaga o ng mga mangmang na dalaga. Review and Herald, Oktubre 31, 1899.

Ang kasaysayang propetiko na nagsimula sa pagdating ng ikatlong anghel noong Oktubre 22, 1844, ay nabigo, at nagtapos sa paghihimagsik noong 1863. Pagsapit ng 1850, isinulat ni Sister White ang sumusunod na mensahe.

Ibinigay sa akin ng Panginoon ang isang pangitain noong Enero 26, na aking ilalahad. Nakita ko na ang ilan sa bayan ng Diyos ay hangal at natutulog; at kalahating gising lamang, at hindi namamalayan ang panahong ating kinasasadlakan ngayon; at na ang “lalaki” na may “walis na panlinis ng dumi” ay pumasok na, at ang ilan ay nasa panganib na matangay sa pagwawalis. Nakiusap ako kay Jesus na iligtas sila, na bigyan pa sila ng kaunting palugit, at ipakita sa kanila ang kanilang kakilakilabot na panganib, upang sila’y makapaghanda bago pa man tuluyang mahuli magpakailanman. Sinabi ng anghel, “Dumarating ang pagkawasak na gaya ng makapangyarihang ipo-ipo.” Nakiusap ako sa anghel na kahabagan at iligtas ang mga umiibig sa sanlibutang ito, at nakapulupot ang kanilang puso sa kanilang mga pag-aari, at hindi nakahandang kumalas sa mga iyon, at ihandog ang mga iyon upang mapabilis ang mga sugo sa kanilang paglalakbay upang pakainin ang mga nagugutom na tupa, na nangamamatay dahil sa kakulangan ng espirituwal na pagkain.

“Habang pinagmamasdan ko ang mga kaawa-awang kaluluwa na namamatay sa kawalan ng kasalukuyang katotohanan, at ang ilan na nagpapahayag na sumasampalataya sa katotohanan

ay hinahayaan silang mamatay sa pamamagitan ng pagkakait ng mga kinakailangang panustos upang maisulong ang gawain ng Diyos, ang tanawing yaon ay labis na masakit, at ipinamanhiko sa anghel na alisin yaon sa aking paningin. Nakita ko na kapag ang adhika ng Diyos ay nananawagan ng bahagi ng kanilang pag-aari, gaya ng binatang lumapit kay Jesus [Mateo 19:16-22.], sila'y umalis na nalulumbay; at na di maglalaon ang dumadaluyong na hagupit ay daraan at wawalisin ang lahat ng kanilang mga pag-aari, at noon ay magiging huli na upang isakripisyo ang mga panlupang pag-aari at mag-impok ng kayamanan sa langit." Review and Herald, Abril 1, 1850.

Pagsapit ng 1850, nakarating na ang lalaking may brush na pang-alis ng dumi. Noong Oktubre 22, 1844, ang Sugo ng Tipan ay biglang dumating sa Kaniyang templo, at sinimulan Niya ang gawaing paglilinis at pagdadalisay sa mga anak ni Levi.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Sa kasalukuyan, ang mga kaluluwa ay sinusubok at sinusuri, at marami ang dumaraan sa gayunding landas na tinahak ng mga tumalikod kay Cristo. Kapag sinusubok sila ng Salita, itinatakwil nila ang banal na Guro. Kapag sinasaway sila sapagkat ang kanilang pamumuhay ay hindi naaayon sa katotohanan at katuwiran, tumatalikod sila sa Tagapagligtas; at ang kanilang pasya, gaya ng pasya ng mga alagad na natisod, ay hindi na kailanman binabawi. Hindi na sila lumalakad na kasama ni Cristo. Sa ganito natutupad ang mga salita, 'Ang kaniyang kalaykay ay nasa kaniyang kamay, at lilinisin niyang lubos ang kaniyang giikan, at titipunin niya ang kaniyang trigo sa kamalig.' Signs of the Times, Mayo 15, 1901.